

שונות

לזכר נעדרים

מאיר פנס ז"ל

בגיל 72 שנה נפטר הח' מאיר פנס ז"ל.

התאחדות מגדלי בקר
משתתפת בצערם של המשפחה
וקיבוץ כנרת

על פטירתו של הח'
מאיר פנס ז"ל

ממניחי היסוד ועובד ברפת הקיבוץ עשרות
 שנים ותרם גם לפיתוח הענף במשקי עמק
 הירדן וההתיישבות החדשה של התנועה

מוקני וותיקי העובדים בענף הרפת היה, בקי-
 בוצו כנרת ובעמק הירדן. בעד התמדתו בעבודה
 ברפת במשך 40 שנה ויותר הוענק לו ב-1966
 פרס הבוקרים של ה.מ.ב. להלן מדברי הערכה
 והברכה בשעת הטקס:

הפרס ניתן אמנם בעד התמדה בעבודה ברפת,
 אולם לדבר זה משמעות הרבה יותר רחבה:
 להתמדה זו יש לזקוף ההישגים הגדולים והשיאים
 העולמיים שהגענו אליהם בענף זה.

„המתמידים“ העקשנים, והם לא מרובים, הם
 הם שהעבירו על גבם וכתפיהם כל התלאות והמכ-
 אובים, שגידול הבקר הערים עליהם במשך עשרות
 בשנים, במחלות אין-ספור, קשיי התעברות ועק-
 רות, בעיות הזנה, ועל הרוב בעיות חוסר מזון,
 וכל זה מלווה בעבודת-פרך בימים ובלילות. לא
 מעטים המקרים שעובדי הענף כרעו תחת המשא
 והעדרים חוסלו.

עמק הירדן נחשב היה תמיד כמקום לא מתאים
 מבחינה אקלימית לגידול בקר, ובכנרת נוספו
 לכך קשיי ייצור המספוא העסיסי, שהוא גם
 הבסיסי, עקב מצב שטחי הקרקע — ואם אחרי
 כל זה הצליחה כנרת להגיע למקום הראשון בענף
 זה במשק הקיבוצי בארץ — הרי זה רק ובעיקר
 הודות להתמדתו של מאיר, וכן גם של אסתר
 והצעירים הממשיכים אתו.

מאיר נחשב באמת למחנכם של דור רפתנים
 שלם והלוואי שישמש דוגמא ומופת לצעירים
 רבים.

★

מדענים בסקנדינביה. יש סיכוי, שנוסף לחילופי
 יידע, צפויות לנו גם אפשרויות ייצוא בקר למש-
 קים גדולים אלה.

שלמה דורי

תל-אביב, פברואר 1973

★

לרשימת חברי ועדת המבנים וציוד צריך
 להוסיף את מר אורי קאופמן, הטכניון.

„מילובר“ סירבו לצרף נציג ההתאחדות והדבר
 נמסר בזה לתשומת לבם של הבוקרים, חברים
 באותם המכונים.

ביקור אורחים מחו"ל — שני אנשי מחקר
 מיוגוסלביה ביקרו בארץ. אנו מקיימים איתם
 מגעים בקשר לחילופי יידע על ניהול משק בקר
 גדול, מיכון חליבה וכו'. ביוגוסלביה גרכש ניסיון
 במשקים גדולים מאוד וקיימים קשרים גם עם

מדברי ההספר על קברו :

...אין לתאר את ענף החלב, את הרפת, בלי שיתקשר עם שמו ודמותו של מאיר, ענף שהקדיש לו יותר מארבעים שנות חייו מבין 52 השנים בכנרת.

אני מעביר בזכרוני את מאיר בכל שלבי עבודתו מן הרפת הקטנה עוד בחצר כנרת הישנה, מתקופת הבראשית שלנו בימי עלומינו ועד הזמן האחרון.

כאז כן עתה פגשנוהו ברפת (בשעת טיול עם נכדים וילדים בחצר המשק) עם הקלשון ביד מקרב את מנת השחת אל פי הפרות ונותן עליהן בקולו — זה הקול המוכר לנו מלילות שמירה, המלווה בצלילים של שיקשוק שרשרות וכדי חלב, געיית פרות וזרמי חלב לדלי החליבה.

★

מדברי אחד מחניכיו :

נפגשנו, אנו הצעירים, עם מאיר לפני כ־14 שנה, עת חזרנו מהצבא ונשתלנו ברפת. לי היה קשר עם מאיר ועם הרפת עוד לפני הצבא — בשנתיים האחרונות של בית ירח. דומה, שמאיר לא נשתנה כל השנים הללו — כאז, עד היום האחרון, איש עבודה מסור, גאה במלאכתו ואוהב את פרותיו. את הפרה למד להכיר, כך סח לי רבות, עוד מבית הוריו שהיו עובדי אדמה והחזיקו במשקם מעט בקר. דומני, מהיותו ילד התאהב בפרה ולמד להכיר בה ולחוש אותה על כל מצביה.

היתה לו עין פקוחה ומפליאה וגם את סגנון עבודתו עיצב כך שיוכל לעקוב באופן מתמיד אחרי התנהגותה של כל פרה בעדר. לא פעם היה מיסב את תשומת ליבנו לפרות שהתנהגותן לא

כתמול־שלשום, שאנו במרוצת היום לא הספקנו להשגיח בהן.

בשנים האחרונות, כשכוחו ומצב בריאותו נח־לשו, קיבל על עצמו את מלאכת הגשת המזון בשעות הערב. הוא היה דבק בקלשון ובמברשת והיה מהפך ומהפך במזון ומקרב אותו הלוך והזור, ולא היה מוותר לפרות עד שראה אותן בשובען — נשכבות על המרבץ החם ומעלות גירה. המראה הזה שובב את נפשו והיה ממלא אותו סיפוק וגאווה. ואנו היינו מאושרים מהמלאכה הזו שקיבל על עצמו.

בשעות הללו, היו לו גם רגעי חרדה, כי ידע שהוא היחידי ברפת ולא יוכל להתגבר בעצמו על מצבים מסוכנים. זכור לי מקרה, בשעות הערב המאוחרות, הוא הגיע אלינו הביתה נושם ונושף ומיוזע, בחצי ריצה — חצי הליכה, כדרכו בשעות סכנה, לבשר לנו שפרה מתקשה בהמלטה והוולד במצב ביט. כמובן שרצנו יחד והצלנו את המצב — והיינו מאושרים מההצלחה.

מדי בוקר היה פוגש אותנו בחמימות ובלבביות אופיניות שלו, מספר מרשמי הערב ומברר את חדשות הבוקר „בממלכה” — צמא לכל ידיעה חדשה. ואנו שיתפנו אותו בכל רשמי היום והיינו יואבים מנסיונו ומעצתו בכל בעיה שעמדה לפנינו.

אהבנו את מאיר — את מסירותו הרבה ואת יחסו העמוק לרפת.

יהי זכרו ברוך !

יעקב

רוכז מעלון הקבוצה „כנרת”, שהוקדש בחלקו לזכרו של מאיר ז"ל, והבלבה"ד ח. עפרוני

